

ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 26ΗΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1999

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ε Π Ι Σ Η Μ Η Υ Π Ο Δ Ο Χ Η
ΤΟΥ ΑΝΤΕΠΙΣΤΕΛΛΟΝΤΟΣ ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
Κ. ΑΡΓΥΡΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀξιότιμε Κύριε Συνάδελφε καὶ ἀγαπητὲ κύριε Εὐστρατιάδη,

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν σᾶς ὑποδέχεται μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ σᾶς καλωσορίζει ἐγκάρδια.

Ἵπθρῆζατε τρόφιμος τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἀφοῦ ἀριστεύσατε στὶς πτυχιακὲς ἐξετάσεις ἀναχωρήσατε γιὰ μεταπτυχιακὲς σπουδὲς στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, μὲ ἀρχικὸ ἀλλὰ καὶ σημαντικὸ σταθμὸ στὸ Ἐργαστήριο Βιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Harvard, ὅπου καὶ ἐκπονήσατε τὴν διδακτορικὴ σας διατριβὴ κατὰ τὸ ἔτος 1976. Ἦταν ἡ δεκαετία τοῦ 1970, κατὰ τὴν ὁποία ἔγινε πραγματικὴ ἐπανάσταση στὸ πεδίο τῆς Μοριακῆς Βιολογίας μὲ τὴν εἰσαγωγὴ νέων τεχνικῶν πού ἀναφέρονται σήμερα ὡς Τεχνολογία τοῦ ἀνασυνδυαζόμενου DNA ἢ ὡς Γενετικὴ Μηχανικὴ. Σ' αὐτὸν τὸν κλάδο τῆς Μοριακῆς Βιολογίας διαπρέψατε, ἀρχικὰ ὡς Ἐπίκουρος καὶ ἔπειτα ὡς Ἀναπληρωτῆς Καθηγητῆς στὸ Πανεπιστήμιον Harvard καὶ μετὰ ὡς καθηγητῆς τῆς Γενετικῆς καὶ Ἀναπτύξεως στὸ Πανεπιστήμιον Columbia, ὅπου καὶ διευθύνετε ἓνα ὁλοκληρωμένο Πρόγραμμα Κυτταρικῆς καὶ Μοριακῆς Βιολογίας καὶ Βιοφυσικῆς μὲ παράλληλη διεύθυνση εἰδικωτέρων ἐρευνῶν τόσο στὸ Κέντρο Μελέτης Ἀνθρωπίνου Γονιδιώματος, ὅσο καὶ στὸ Κέντρο Καρκίνου ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸ ἀλληλουχίας τοῦ DNA μεταλλαγμένων γονιδίων.

Ἡ εἰδικώτερη παρουσία τῆς ἐπιστημονικῆς σας πορείας θὰ γίνῃ ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸ συνάδελφο κ. Κωνστ. Στεφανῆ.

Ὅ,τι ὀφείλω ἐγὼ νὰ προσθέσω εἶναι ἡ μεγάλη σας εὐαισθησία καὶ σὲ θέματα ποιήσεως πού ἐκδηλώθηκε μὲ μεταφράσεις ποιητικῶν συλλογῶν τῶν Federico Garcia Lorca, Ὁμὰρ Καγιὰμ καὶ τῆς Sylvia Plath.

Σᾶς εὐχομαι ἀπὸ καρδιάς νὰ συνεχίσετε τὴν σημαντικὴ ἐπιστημονικὴ σας ἐρευνα, συντροφευμένη μὲ τὴν ποιητικὴ σας εὐαισθησία καὶ τὴν εὐρύτητα τῆς παιδείας σας.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΓΓΚΟΥ Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΗ

Κυρίες και Κύριοι Συνάδελφοι,

Θὰ ἤθελα κατ' ἀρχὴν νὰ εὐχαριστήσω ὅσες καὶ ὅσους προσῆλθαν στὴ σημερινὴ συνεδρίαση ἀναγόρευσης τοῦ Ἀργύρης Εὐστρατιάδης ὡς Ἀντεπιστέλλοντος Μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Στὴν κατάμεστη αἴθουσα διακρίνονται ὄχι μόνο ἐπιφανεῖς ἐπιστήμονες τῶν συναφῶν κλάδων τῆς Μοριακῆς Βιολογίας καὶ Γενετικῆς ἀλλὰ καὶ ἐξέχουσες προσωπικότητες τῆς Διανόησης τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν. Κάτι ἀναμενόμενο, γιατί ὁ Ἀργύρης Εὐστρατιάδης μὲ τὸ ἔργο του καὶ τὴν προσωπικότητά του συναντιέται πνευματικὰ μὲ ἓνα εὐρύτατο φάσμα ἐπιστημόνων καὶ διανοούμενων τῆς χώρας μας.

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Ἀποτελεῖ γιὰ μένα ιδιαίτερη τιμὴ νὰ σᾶς παρουσιάσω ἀπὸ τὸ ἐπίσημο αὐτὸ βῆμα τὴ σταδιοδρομία, τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ πνευματικὸ ἔργο καὶ —στὸ βαθμὸ ποῦ ὁ χρόνος τὸ ἐπιτρέπει— ὅ,τι περικλείει ἡ προσωπικότητά τοῦ Ἀργύρης Εὐστρατιάδης.

Γεννήθηκε στὴ Λέσβο τὸ 1941, σπούδασε Ἱατρικὴ καὶ πῆρε τὸ πτυχίον Ἱατρικῆς τὸ 1966 ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν μὲ ἄριστα.

Ἐπηρέτησε τὴ στρατιωτικὴ του θητεία (1966-1968) καὶ στὴ συνέχεια συνεργάστηκε ὡς ἐρευνητὴς στὸ Βιοχημικὸ ἔργαστήριον τοῦ Τμήματος Κλινικῆς Θεραπευτικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, σὲ θέματα μεταβολισμοῦ τῶν λιπιδίων καὶ ἀπέκτησε τὸ διδακτορικὸ του τὸ 1971.

Ἀμέσως μετὰ ὁ Ἀργύρης Εὐστρατιάδης ἐνεγράφη ὡς μεταπτυχιακὸς σπουδαστὴς στὸ Ἐργαστήριον Βιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Harvard καὶ ἔλαβε τὸ διδακτορικὸ του (Ph.D) τὸ 1976. Οἱ ἐργασίες τοῦ κ. Εὐστρατιάδης στὸ πεδίο τῆς Μοριακῆς Βιολογίας ὑπῆρξαν πρωτοποριακὲς καὶ ἔτυχαν διεθνοῦς ἀναγνώρισης γιὰ τὴ θεμελιώδη συνεισφορά τους στὴ δομὴ, τὴν ἐξέλιξη καὶ ἔκφραση εὐκαριωτικῶν γονιδίων καθὼς καὶ τὶς νέες μεθοδολογικὲς προσεγγίσεις στὴ γενετικὴ.

Τὸ 1975 μαζί μὲ ἄλλους συνεργάτες ἀνέπτυξαν τὴν τεχνικὴ κλωνοποίησης cDNA καὶ κατόρθωσαν γιὰ πρώτη φορά νὰ προσδιορίσουν τὴν ἀλληλουχία καὶ δομὴ ἑνὸς εὐκαριωτικοῦ ἀγγελιοφόρου RNA, τῆς σφαιρίνης. Οἱ μέθοδοι αὐτὲς χρησιμοποιοῦνται καὶ σήμερα γιὰ τὴ χαρτογράφηση εὐκαριωτικῶν γονιδίων. Τὰ εὐρήματα παρουσιάστηκαν στὸν ἀμερικανικὸ τύπο ὡς ἓνα ἀ π ο φ α σ ι σ τ ι κ ὸ β ῆ μ α στὴ βιολογία τοῦ ἀνασυνδυαζόμενου DNA. Ἡ ἔγκυρη ἀμερικάνικη ἑφημερίδα Washington Post στίς 22/12/1975 παρουσίασε τὸ εὔρημα αὐτὸ ὡς τὸ εὔρημα τοῦ ἔτους μὲ τὴν μεγαλύτερη προοπτικὴ καὶ συνέχεια γιὰ τὸ μέλλον.

Χρησιμοποιώντας τὶς μεθοδολογικὲς προσεγγίσεις ποῦ ἀνέπτυξε καὶ σὲ συνεργασία μὲ ἄλλους ἐρευνητὲς, γ ι ἀ π ρ ὴ τ η φ ο ρ ᾶ, δημιούργησαν ἓνα βακτηρίδιον

ικανό να συνθέτει ινσουλίνη. Για την ανακάλυψη αυτή τιμήθηκε από το Ίδρυμα Νεανικού Διαβήτη με το Βραβείο Έπαγγελματικής Προόδου (Career Development Award, 1980-1983). Οι έρευνες αυτές άνοιξαν το δρόμο για τη σύνθεση ορμονών, πρωτεϊνών και φαρμάκων σε γενετικώς τροποποιημένα βακτήρια.

Μια άλλη συνεισφορά του κ. Ευστρατιάδη υπήρξε η ανακάλυψη και περιγραφή (σε *in vivo* πειράματα) περιέργων ενδιάμεσων μοριακών δομών (βρόγχων) κατά τη διαδικασία συρραφής του RNA (RNA splicing).

Μετά την απόκτηση του διδακτορικού του από το Harvard ο κ. Ευστρατιάδης συνέχισε την έρευνητική του εργασία στα Έργαστήρια Βιολογίας του Καθ. Φ. Καφάτου και δίδαξε Βιολογική Χημεία στο Τμήμα Ίατρικής του Πανεπιστημίου Harvard. Στη συνέχεια διετέλεσε Έπίκουρος και Αναπληρωτής Καθηγητής στην Ίατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Harvard (1978-1982), όπου και συνέχισε την έρευνητική του εργασία σε θέματα Μοριακής Βιολογίας και Γενετικής.

Το 1982 εξελέγη Καθηγητής Γενετικής και Ανάπτυξης στο Πανεπιστήμιο Columbia, όπου και συνεχίζει να εργάζεται κατέχων τη θέση του Higgins Professor of Genetics and Development από το 1991. Οργάνωσε και διηύθυνε ένα Ολοκληρωμένο Πρόγραμμα Κυτταρικής και Μοριακής Βιολογίας και Βιοφυσικής. Διετέλεσε Πρόεδρος του Τμήματος κατά τα έτη 1989-1993. Επίσης, στον Τομέα των Έπιστημών Υγείας του Πανεπιστημίου Columbia διευθύνει την έρευνα χαρτογράφησης του χρωμοσώματος 13, στο Κέντρο Μελέτης Ανθρώπινου Γονιδιώματος.

Τα έρευνητικά ενδιαφέροντα του κ. Ευστρατιάδη, εκτός από τη διερεύνηση της δομής, της ανάπτυξης και έκφρασης γονιδίων, εστιάζονται σε σημαντικά θέματα γενετικής του ανθρώπου, όπως η διερεύνηση μοριακών μηχανισμών κληρονομικών ασθενειών, ο ρόλος αυξητικών παραγόντων στην έμβρυογένεση και καρκινογένεση. Στις μελέτες αυτές χρησιμοποιούνται μεταλλαγμένα πειραματόζωα (κυρίως ποντίκια) και μέθοδοι γονδιακής στόχευσης (gene targeting methodology). Σε συνεργασία με το εργαστήριο της Dr. Elizabeth Robertson (Columbia) διευκρινίσθηκε για πρώτη φορά ο ρόλος και η λειτουργικότητα γονιδίων των αυξητικών παραγόντων τύπου ινσουλίνης IGF 1 και IGF 2 (Insuline-like Growth Factors) και των υποδοχέων τους, στη φυσιολογική και ανώμαλη έμβρυϊκή ανάπτυξη. Πιστοποιήθηκε ότι το γονίδιο IGF 2 είναι απαραίτητο για την ομαλή ανάπτυξη του εμβρύου.

Οι μελέτες αυτές οδήγησαν στη δημιουργία ενός μοντέλου πειραματοζώων για τη μελέτη της μητρικής ή πατρικής αποτύπωσης γονιδίων στην κληρονομικότητα (gene imprinting). Απεδείχθη για πρώτη φορά ότι η μονο-άλληλική έκφραση του γονιδίου IGF 2 στο ποντίκι δημιουργεί διαφορετικούς φαινοτυπικά απόγονους που εξαρτώνται από τη γονική αποτύπωση. Ο μηχανισμός της γονικής απο-

τύπωσης γονιδίων, ό όποϊός άποκλίνει άπό τούς Μεντελικούς κανόνες, εϊναι λίαν σημαντικός για τή μελέτη κληρονομικών άσθeneϊών και συνεχίζει να μελετάται έντατικά για τήν κατανόηση τοϋ μοριακοϋ μηχανισμού.

Οί έργασίες αύτές θεωρήθηκαν πολύ σημαντικές, παρουσιάσθηκαν και σχολιάσθηκαν τó 1991 σέ άρθρο τοϋ περιοδικοϋ *Science* (31 Μαΐου 1991, **252**, 1250-1251), σέ άρθρο τοϋ περιοδικοϋ 'Ερευνητικά Νέα (Research News) με τίτλο «Πώς οί γονεϊς άφήνουν τά άποτυπώματά τους στα γονίδια».

'Επίσης, τó θέμα τής έκφρασης γονιδίων και τής γονικής άποτύπωσης σχολιάστηκε έκτεταμένα στην έφημερίδα *New York Times* (15 'Ιουλίου 1991) με τίτλο «Biologists stumble across a New Genetic Pattern».

Τó 1992, στη σειρά τών Διακεκριμένων Διαλέξεων τοϋ Πανεπιστημίου Columbia, ό κ. Εϋστρατιάδης παρουσίασε τó έρευνητικό του έργο με τίτλο «Γενετικός και 'Επιγενετικός 'Ελεγχος τής 'Εμβρυϊκής 'Ανάπτυξης» (1 Δεκεμβρίου 1992). Στη σειρά αύτή τών διαλέξεων παρουσιάζονται θέματα βασικής και κλινικής σημασίας καθώς και θέματα άνθρωπιστικών έρευνών άπό διακεκριμένους, στο πεδίο τους, έπιστήμονες.

Πρόσφατα τά έρευνητικά ένδιαφέροντα τοϋ κ. Εϋστρατιάδη έστίασθηκαν στον καρκίνο τοϋ μαστοϋ και τήν νευροεκφυλιστική άσθένεια Huntington.

Τó 1995 ταυτοποιήθηκαν δύο γονίδια τών όποϊών ή λειτουργικότητα εϊναι κρίσιμη για τήν πρόληψη τοϋ καρκίνου τοϋ μαστοϋ. Τά γονίδια BRCA1 και BRCA2 συμμετέχουν σέ έπιδιορθωτικούς μηχανισμούς θραυσμένου DNA. Στο έργαστήριο τοϋ κ. Εϋστρατιάδη δημιουργήθηκαν μοντέλα πειραματοζώων (ποντικών) με μεταλλαγμένα γονίδια BRCA1 και BRCA2 και μελετήθηκε ό ρόλος τους στην όγκογένεση και στους έπιδιορθωτικούς μηχανισμούς τοϋ DNA κατά τά άρχικά στάδια τής έμβρυογένεσης. 'Από τά εύρήματα τής μελέτης προτάθηκε ότι τά μεταλλαγμένα γονίδια ή ή πλήρης άπάλειψή τους προκαλοϋν συσσώρευση θραυσμάτων DNA, τά όποϊα ένεργοποιοϋν τó όγκοκατασταλτικό γονίδιο p53 και αύτό με τή σειρά του διεγείρει γονίδια τά όποϊα καταστέλλουν (σταματοϋν) τόν κυτταρικό πολλαπλασιασμό. Σύγχρονες, όμως, διπλές μεταλλάξεις τών p53 και BRCA1 ή BRCA2 καταλήγουν σέ άνεξέλεγκτο κυτταρικό πολλαπλασιασμό. 'Η έργασία αύτή, πού δημοσιεύθηκε στο περιοδικό *Genes and Development* (1997, **11**, 1242-1252), παρουσιάσθηκε και σχολιάσθηκε διεξοδικά μαζί με μιá παρόμοια έργασία τοϋ Hakem και τών συνεργατών του στο *Nature Genetics* (1997, **16**, 298-302), στο περιοδικό *Nature Medicine* (July 1997, vol. **3**, 721-722) με τίτλο «Double indemnity: p53, BRCA and Cancer».

Και έρχομαι τώρα να παρουσιάσω συνοπτικά τή συμβολή τοϋ 'Αργύρη Εϋστρατιάδη σέ ένα τομέα πού προσωπικά μοϋ εϊναι περισσότερο οικείοσ και με διευκολύνει

περισσότερο στην αξιολόγησή του. Πρόκειται για τή νόσο τοῦ Huntington (HD) μία αὐτόσωμη, διεισδυτική νευροεκφυλιστική διαταραχή ποῦ χαρακτηρίζεται ἀπὸ σταδιακή καὶ ἐκλεκτική ἀπόπτωση νευρικών κυττάρων στὸ ραβδωτὸ σῶμα καὶ τὸν ἐγκεφαλικὸ φλοιό. Τὸ γονίδιο τῆς HD τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἐνέχεται στὴν παθογένεση τῆς ἀσθένειας, ἀνήκει στὴν κατηγορία μεταλλάξεων ποῦ χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἀσταθεῖς ἐπαναλαμβανόμενες ἀλληλουχίες τρι-νουκλεοτιδίων.

Τὸ γονίδιο κωδικοποιεῖ μία πρωτεΐνη, τὴν Huntingtin (χαντικτίνη) ἄγνωστης λειτουργικότητας. Γιὰ τὴ μελέτη τοῦ ρόλου τῆς χαντικτίνης δημιουργήθηκαν μοντέλα ποντικῶν ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχει γίνεῖ ἀπαλειφή (Knocked-out) τοῦ ὁμόλογου γονιδίου τοῦ ποντικοῦ (Hdh). Ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μετάλλαξη ἦταν θνησιγόνος, δηλαδὴ τὸ γονίδιο εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἐπιβίωση, καθὼς ἐπίσης παρατηρήθηκε καὶ μεγάλος ἀριθμὸς νεκρῶν κυττάρων στὸ ἔμβρυο. Ἀπὸ τὰ δεδομένα προτάθηκε ὅτι ὁ ρόλος τῆς χαντικτίνης εἶναι πιθανὸν ἀντι-ἀποπτωτικός. Πειράματα συνεχίζονται γιὰ τὴ διερεύνηση τοῦ μοριακοῦ μηχανισμοῦ μὲ ἐξειδικευμένη ἀπαλειφή τοῦ γονιδίου ἀπὸ συγκεκριμένες περιοχὲς τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἡ γενετική προσέγγιση τῆς αἰτιολογίας ἀσθενειῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ συσχέτισή τους μὲ συγκεκριμένες μεταλλάξεις καὶ τοὺς ἀντίστοιχους φαινοτύπους ἄλλων ὀργανισμῶν (animal models) παρέχουν τὴ δυνατότητα διεξοδικῆς πειραματικῆς διερεύνησης σημαντικῶν ἐρωτημάτων ποῦ ἀφοροῦν στὴν κατανόηση μοριακῶν μηχανισμῶν τῆς κληρονομικότητας μὲ στόχο τὴν ἔγκαιρη ἀντιμετώπισή τους.

Ὅλες οἱ ἐρευνητικὲς ἐργασίες τοῦ κ. Εὐστρατιάδη ἔχουν δημοσιευθεῖ σὲ ὑψηλῆς στάθμης περιοδικὰ, μὲ ὑψηλότατο δείκτη ἀπήχησης. Οἱ πολλὲς χιλιάδες ἀναφορῶν ἀπὸ ἐπιστῆμονες ἐρευνητὲς στὸ δημοσιευμένο του ἔργο ἀποτελοῦν ἕνα ἐπὶ πλεόν δείκτη τῆς ἀπήχησης τοῦ ἔργου του καὶ ἀντικειμενοποιοῦν τὴ διεθνή του ἀναγνώριση. Πέραν ὅλων αὐτῶν, ὁ κ. Εὐστρατιάδης ἔχει τύχει πολλῶν τιμητικῶν διακρίσεων ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες συγκαταλέγονται:

- Fellow of the Harvard Society of fellows (1976-1977).
- Research Career Development Award from the Juvenile Diabetes Foundation (1980-1983).
- University Lectureship, Columbia University, 1988.
- Dean's Distinguished Lectureship in the Basic Sciences, College of Physicians and Surgeons, Columbia University, 1992.
- The Lawson Wilkins Pediatric Endocrine Society Lectureship in the Endocrine Sciences, 1995.

Θὰ συμπληρώσω τὴν παρουσίαση τοῦ ἐπιστήμονα Ἀργύρη Εὐστρατιάδη ἀναφέροντας καὶ τὴν ἐκπαιδευτική του δραστηριότητα, τὴ δραστηριότητά του ὡς δα-

σκάλου-έρευνητή. Τὸ ἐργαστήριό του στὸ Πανεπιστήμιο Columbia λειτούργησε καὶ λειτουργεῖ ὡς φυτώριο στὸ ὁποῖο ἀναπτύχθηκαν καὶ ἐξελίχθηκαν σὲ ἐπιστημονικὲς προσωπικότητες διεθνoῦς κύρους δεκάδες μαθητῶν καὶ συνεργατῶν. Ἀνάμεσα σὲ αὐτοὺς καὶ ἀρκετοὶ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ποὺ κατέχουν σήμερα περίοπτες θέσεις στὰ ξένα καὶ τὰ ἑλληνικὰ πανεπιστήμια.

Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα θὰ μπορούσαν νὰ εἰπωθοῦν γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ πλευρὰ τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἀργύρη Εὐστρατιάδη. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἄλλες του πλευρές, αὐτὲς ποὺ τοῦ προσδίνουν μία θελκτικὴ καὶ θαυμαστὴ ἰδιαιτερότητα. Δὲν εἶναι μόνο τὸ εὖρος τῶν πνευματικῶν του ἐνδιαφερόντων, τὸ βάθος τῆς παιδείας καὶ οἱ καλλιτεχνικὲς του εὐαισθησίες, οἱ γνώσεις του στὴ σύγχρονη πνευματικὴ ζωὴ ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίδοση τοῦ ἴδιου ὡς πνευματικοῦ δημιουργοῦ, ὡς συγγραφέα καὶ ποιητῆ.

Ἡ μετάφραση τῆς ποίησης τοῦ Federico Garcia Lorca ἀποκαλύπτει καὶ τὴ φιλολογικὴ του κατάρτιση καὶ τὸ κριτικὸ διεισδυτικὸ του πνεῦμα ποὺ εἰσχωρεῖ στὰ βάθη τοῦ πρωτότυπου κειμένου ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν προσωπικὴ του, μέσα ἀπὸ τὴ μεταφραστικὴ μετάπλαση, ἰκανότητα γιὰ ποιοτικὴ δημιουργία. Οἱ μεταφράσεις τοῦ Ὁμάρ Καγιὰμ καὶ πρόσφατα τῆς Sylvia Plath ἀποτελοῦν ἓνα ἄλλο τεκμήριο ἑνὸς πνεύματος δημιουργικοῦ ποὺ ποιεῖ στὴν ἐπιστήμη καὶ μετα-ποιεῖ τὴ λέξη τοῦ ἄλλου σὲ λογοτεχνικὸ —καὶ βιωματικὸ— προσωπικὸ του προϊόν.

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Εἶμαι ἰδιαιτέρα εὐτυχῆς καὶ ἰδιαιτέρα περήφανος ὡς μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ νέο ἀντεπιστέλλον μέλος της, τὸν Ἀργύρη Εὐστρατιάδη, ἓναν ἐξαιρετο καὶ ἀκάματο ἐπιστήμονα μὲ διεθνή καθιέρωση, ἓναν σύγχρονο διανοούμενο καὶ συγγραφέα, ἓναν ἀναλλοίωτο Ἕλληνα καὶ ἓναν ὀλοκληρωμένο καὶ ἀκέραιο ἄνθρωπο.